

Nr 33.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län m. m.; given Stockholms slott den 7 februari 1924.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län; och
- 2) lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

GUSTAF.

Birger Ekeberg.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

Häri genom förordnas, att 9 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län skall i nedan angiven del erhålla följande lydelse:

9 §.

Har inmutning — — — — — densamma.

Intill dess — — — — — gode männen.

Därest — — — — — bestämmas.

I händelse kronan efter utmålsförrättningen anmäler sig till begagnande av sin jordägareandel, varde genom beslut, som på ansökan meddelas av bergmästaren, till kronan utgående avgift minskad i förhållande till den andel, varmed kronan ingår i gruvföretaget.

Varder gruvanläggningen — — — — — gruvestadgan sägs.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1924.

Förslag

till

Lag

om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

Härigenom förordnas, att det förbud, som i 1 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län stadgas mot inmutning av järnmalmsfyndigheter för annans än kronans räkning, vilket förbud gäller till den 1 oktober 1924, skall äga fortsatt giltighet till den 1 januari 1926 samt att övriga bestämmelser i sagda lag skola äga tillämpning med avseende å inmutning, som i samma bestämmelser avses, där denna sökes före sistnämnda dag.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1924.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 25 januari 1924.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg:

»I slutbestämmelserna till lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län är stadgat, att det i lagens 1 § omförmälda förbud mot inmutning av järnmalmsfyndighet för annans än kronans räkning skulle upphöra att gälla den 1 oktober 1919 samt att lagens övriga bestämmelser icke skulle tillämpas med avseende å inmutning, som söktes efter sistnämnda dag, allt så framt ej Kungl. Maj:t med riksdagen annorlunda förordnade. Genom särskilda lagar, gällande för ett år i sänder, har därefter 1918 års lag erhållit förlängd giltighetstid, senast genom lag den 13 april 1923 (nr 58) till den 1 oktober 1924.

Ifrågavarande lagstiftning har erhållit allenast provisorisk giltighet i främsta rummet med hänsyn till pågående förarbeten för en ny gruvlagstiftning. För detta ändamål tillkallades under år 1920 sakkunniga inom justitiedepartementet. Deras arbete har under det sist förflutna året avslutats, i det att betänkande i ämnet den 27 juni 1923 avlämnades till chefen för justitiedepartementet. Sedan vissa till betänkandet hörande reservationer senare inkommit till departementet, har tryckning av betänkandet begynt men ännu icke avslutats. Då det är uteslutet, att frågan om gruvlagstiftningens definitiva ordnande kan komma före vid detta års riksdag, bör tydligen tagas i övervägande, huruvida 1918 års lag bör erhålla ytterligare förlängd giltighetstid. I likhet med vad under flera föregående år skett hava yttranden härutinnan infordrats från kommerskollegium, länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, chefen för Sveriges geologiska undersökning samt bergmästaren i norra bergmästaredistriktet. Samtliga dessa yttranden hava numera inkommit, och anhåller jag få lämna redogörelse för deras innehåll.

Bergmästaren i norra distriktet C. I. Asplund har anfört följande:

Bergmästaren i norra bergmästaredistriktet.

»Under tiden efter lagens ikraftträdande den 15 juni 1918 till denna dag, den 19 december 1923, hava för enskilda utfärdats följande antal mutsedlar

dels å nyupptäckta, dels å sönade fyndigheter å sådan kronojord inom Norrbottens, Västerbottens och Jämtlands län, som avses i lagen:

Län	Fyndigheterna uppgivna	1918	1919	1920	1921	1922	1923	Summa
Norrbottens:	nyupptäckta	316	153	170	30	3	27	699
	sönade	220	75	73	106	38	35	547
	Summa	536	228	243	136	41	62	1,246
Västerbottens:	nyupptäckta	51	6	7	233	35	48	380
	sönade	115	—	22	31	6	—	174
	Summa	166	6	29	264	41	48	554
Jämtlands:	nyupptäckta	7	8	—	—	—	—	15
	sönade	33	1	2	—	—	—	36
	Summa	40	9	2	—	—	—	51
Totalsummor: nyupptäckta		374	167	177	263	38	75	1,960
sönade		368	76	97	137	44	35	757
Summa summerum		742	243	274	400	82	110	2,717

Hittills beviljade tillstånd till förlängd arbetstid för fyndigheter, som icke utmåslagts, hava samtliga utgått, vadan endast sådana icke utmåslagda fyndigheter, för vilka mutsedlar utfärdats efter den 19 december 1922, ännu kunna vara gällande. Samtliga dessa äro utfärdade under innevarande år, varav inom Norrbottens län 27 nyupptäckta och 35 sönade, samt inom Västerbottens län 48 nyupptäckta summa alltså 75 nyupptäckta och 35 sönade, eller inalles 110 gällande, ännu icke utmåslagda fyndigheter, vilka efter mineralanledningarnas uppgivna art fördela sig sålunda:

Mineralanledningarnes art	Norrbottens län		Västerbottens län	Summa för alla län		
	nya	sönade	nya	nya	sönade	Summa
Molybden	—	1	—	—	1	1
Molybden och koppar	—	4	—	—	4	4
Svavelkis	—	—	27	27	—	27
Svavelkis och koppar	—	2	21	21	2	23
Koppar	3	—	—	3	—	3
Silver och koppar	4	—	—	4	—	4
Silver	16	—	—	16	—	16
Arsenik	1	—	—	1	—	1
Silver och bly	3	—	—	3	—	3
Silver, bly och zink	—	6	—	—	6	6
Grafit, svavel- och magnetkis	—	6	—	—	6	6
Apatit	—	16	—	—	16	16
Summa	27	35	48	75	35	110

Inga enligt ifrågavarande lag inmutade fyndigheter hava under 1923 blivit belagda med utmål. De under föregående år lagda utmålen innehålla:

L ä n	Mineralanlednings art	1918	1919	1920	1921	1922	1923	Summa
Norrbottnens	Grafit	15	2	—	—	—	—	17
	Molybden	—	4	1	—	—	—	5
	Svavelkis och grafit	—	—	1	—	—	—	1
	Svavelkis med järnmalm	—	8	1	7	1	—	17
	Magnesit med järnmalm	—	—	4	—	—	—	4
	Silver och bly	—	—	4	—	—	—	4
	Arsenikkis	—	—	1	—	—	—	1
	Summa utmål för Norrbottens län	15	14	12	7	1	0	49
Västerbottnens	Svavelkis	—	1	—	—	—	—	1
	Svavelkis och koppar	—	—	—	—	6	—	6
	Summa utmål för Västerbottnens län	—	1	—	—	6	—	7
Jämtlands	Kromjárn	—	1	—	—	—	—	1
	Summa utmål för hela distriktet	15	16	12	7	7	0	57

De fem utmålen å molybdenmalm i Norrbottens län hava under 1923, under uppgift att de blivit sönade, ånyo inmutats. Det enda utmålet å svavelkis och grafit i samma län, som enligt utmålsinnehavarens uppgift under 1922 sönats, har under 1923 likaledes ånyo inmutats av annan person. Av de 57 utmålen äro således giltiga högst 51 st.

Av utmålen innehålla 17 stycken jämte svavelkis samt 4 st. jämte magnesit, varå utmål beviljats, huvudsakligen järnmalm, som enligt lagen den 31 maj 1918 ej får av inmutaren tillgodogöras, utan användas endast i den mån det är nödigt för gruvdriftens behov, varjämte vid förrättningarna förbehåll gjorts mot avförande från gruvfältet av järnmalm-blandat berg, utan måste inmutaren före avförandet av svavelkisen i förekommande fall, om så behöves, genom anrikning först avskilja inblandad järnmalm samt upplägga densamma å lätt tillgänglig plats i närheten av gruvan.

Av ännu gällande ej utmålslagda inmutningar innehålla 16 stycken, förut inmutade, men sönade och ommutade på apatit sannolikt huvudsakligen järnmalm. Så vitt känt är, hava dessa fyndigheter, som upprepade gånger inmutats efter 1919, icke varit föremål för några egentliga undersökningsarbeten, utan torde syftt med uttagandet av mutsedlar å desamma hava varit att bevara upptäckarrätten till fyndigheterna gentemot mellankommande inmutare, tills inmutning av järnmalmfyndigheter åter blir enskilda medgiven på kronojord. Av ovan anförda tabellariska uppgifter framgår, att inmutareverksamheten å kronojord under 1923 varit något livligare än under 1922, utan att dock närmelsevis nå fram till något av de föregående åren. Vid bedömande härav torde man böra huvudsakligen fästa avseende vid antalet nyupptäckta fyndigheter. Av de 27 sådana, som under året inmutats inom Norrbottens län, komma 21 st. på de s. k. guldfyndigheterna inom Älvsby socken, vilka torde vara tämligen betydelselösa. Inom Västerbottnens län, som för 1923 har att uppvisa uteslutande såsom nyupptäckta angivna fyndigheter, torde dessa, till antalet 48 st., hava större betydelse såsom liggande inom det starkt kiskförande området kring Skellefte älv inom Norsjö och Malå socknar, därav 20 st.

i trakten av Mensträsk och 21 st. i Rackejaurfältet inom Malå samt 5 st. nära Svansle by å norra sidan av Skellefteälven ovanför Kusfors järnvägsstation.

Med hänsyn till nödvändigheten att på allt sätt befrämja en snar och grundlig undersökning av sagda malmförande områden, vilka kunna bliva av största betydelse för den inhemska trämasseindustrin och vilkas malmtillgångar därför böra vara noggrant kända före det slutliga avgörandet av traktens järnvägsfråga, anser jag mig böra tillstyrka att ifrågavarande lag av den 31 maj 1918 förlänges på ytterligare ett år eller till den 1 oktober 1925.

I likhet med vad jag gjort uti mitt den 14 november 1921 avgivna utlåtande angående lagens förlängning till den 1 oktober 1923, vill jag även nu föreslå en av praktiska skäl önskvärd förändring av bestämmelsen i lagens 9 §, 4 stycket. Där stadgas att »i händelse kronan efter utmålsförrättningen anmäler sig till begagnande av sin jordägarandel, vare inmutaren berättigad påkalla ny förrättning för erhållande av den jämkning i fråga om fastställd avgift, som föranledes av kronans inträde i gruvföretaget». Det synes icke rimligt att tvinga såväl inmutaren som kronan, vilken såsom jordägare har att sända ombud, att bekosta en i förhållande till de obetydliga avgifter, varom här är fråga, dyrbar förrättning på platsen, då det endast gäller att konstatera till huru stor andel kronan ingått i gruvföretaget samt att i förhållande därtill uträkna med huru stor del den vid utmålsförrättningen bestämda årliga avgiften för markens begagnande, efter det kronans anmälan om jordägarandelens begagnande gjorts, skall för framtiden minskas. Då sådan anmälan måste göras inom relativt kort tid efter utmålsförrättningen, under vilken inmutaren icke hunnit och i regeln icke heller velat anställa några större arbeten, hava inga omständigheter, som föranleda en omvärdering av avgiften, förekommit eller ock äro de förberedande arbeten för gruvdriften, som i något fall kunna förekomma, av sådan art, att kronan såsom inträdande delägare är skyldig deltaga i kostnaderna.

Hittills har endast *en* förrättning av sådan art förekommit, vilken utan några kostnader hade kunnat undvikas genom ett blott konstaterande, att eftersom kronan med hälften anmält sig vilja deltaga uti ifrågavarande gruvföretag, skulle hälften av den vid utmålsförrättningen bestämda avgiften avräknas. Emellertid torde nu flera fall komma före, då en sådan jämkning bör ske, sedan kronan numera beträffande ett större antal utmål anmält sig för deltagande, och vore därför en ändring av ovannämnda lagrum nu mera av behovet påkallad än förut. Denna ändring synes exempelvis kunna göras genom att giva 4 stycket av 9 § följande lydelse:

’I händelse kronan efter utmålsförrättningen anmäler sig till begagnande av sin jordägarandel, varde den till kronan utgående avgiften minskad i förhållande till den andel, varmed kronan uti gruvföretaget ingått.’»

Kommerskollegium har anfört följande:

»Kollegium har tagit del av det yttrande i ärendet, bergmästaren i Norra distriktet den 19 innevarande månad avgivit, och finner sig i likhet med bergmästaren böra tillstyrka förlängning av lagens giltighetstid.

I sitt yttrande har bergmästaren upprepat sitt förut den 14 november 1922 framställda och av såväl Kollegium som 1920 års gruvlagstiftningssakkunniga tillstyrkta förslag om sådan ändring av 9 § i lagen att nu föreskriven förrättning för jämkning av fastställd avgift vid Kronans inträde i gruvföretaget ej skulle behöva vidare förekomma. På de skäl, bergmästaren anfört, anser Kollegium fortfarande sådan ändring böra vidtagas.

Då nyssnämnda sakkunniga numera avlämnat sitt förslag till gruvlag samt alltså vissa utsikter till gruvlagstiftningsfrågans lösning inom en närmare

Kommers-
kollegium.

framtid torde få anses föreligga, synes det Kollegium, att ifrågavarande förlängning borde såsom Kollegium redan i sitt den 11 december 1922 avgivna yttrande i motsvarande ämne föreslog, avse tiden intill ny gruvlags ikraftträdande. Med hänsyn till nu gällande bestämmelser om arbetsår för gruvor anser sig Kollegium hava skäl förmoda, att detta ikraftträdande ej lämpligen kan förläggas till annan tidpunkt än inträdet av visst kalenderår och alltså ej kunna sammanfalla med den tidpunkt, den 1 oktober 1925, till vilken bergmästaren föreslagit utsträckandet av lagens förlängda giltighetstid. Skulle Kollegii förslag om tiden för förlängningen ej upptagas av Kungl. Maj:t, får Kollegium därför alternativt föreslå, att tiden i fråga utsträcker till den 1 januari 1926.»

Chefen för Sveriges geologiska undersökning.

Chefen för Sveriges geologiska undersökning har anfört, att ehuru det syntes övervägande sannolikt att skäl för lagens utsträckande komme att föreligga ända till dess ny gruvlagstiftning kommit till stånd, förlängningen dock jämväl denna gång syntes böra avse endast ett år eller till och med den 30 september 1923.

Länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har anfört: Sedan ingången av år 1920 hade icke någon mutsedel å fyndighet å kronojord blivit ingiven till länsstyrelsen. För länets vidkommande syntes därför grundad anledning icke föreligga att ytterligare utsträcka tiden för lagens giltighet. Skulle emellertid förhållandena i de båda övriga län, som berördes av ifrågavarande lag, anses tala för en fortsatt tillämpning av densamma, hade länsstyrelsen för sin del intet att erinra mot att tiden för lagens giltighet utsträcktes under ytterligare ett år.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har uttalat, att förordnande om lagens fortsatta tillämpning syntes böra meddelas att gälla under ytterligare ett år i avbidan på ny gruvlagstiftning.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har, under återopande av vad bergmästaren Asplund i sitt yttrande anfört, instämt i dennes förslag om förlängning av lagens giltighetstid med ytterligare ett år eller till den 1 oktober 1925.

Departementschefen.

Beträffande en prolongation av 1918 års lag finner jag, med hänsyn till det läge, i vilket frågan om ny gruvlagstiftning för närvarande befinner sig, och till samtliga i ärendet hörda myndigheters tillstyrkande, tvekan icke kunna råda därom, att den provisoriskt gällande ordningen på detta område bör tillsvidare upprätthållas. Någon anledning att upptaga den vid ärendets behandling under de båda senaste åren berörda frågan om att — i avbidan å en definitiv lagstiftning — ersätta 1918 års lag med en ny, likaledes provisorisk lag, gällande för fyndigheter å odisponerad kronojord inom hela landet och innehållande ändrade bestämmelser även i flera andra hänseenden, torde för närvarande icke föreligga. Med dylika mera vittgående förändringar lär lämpligen böra anstå, till dess att ståndpunkt kan tagas till det av gruvlagstiftningssakkunniga avgivna förslaget. Huruvida den slutliga prövningen av detta förslag kan ske inom sådan tid, att frågan kan föreläggas nästa års riksdag, torde väl med hänsyn till ämnets vikt och omfattning vara tvivelaktigt. Då emellertid möjligheten härtill icke är utesluten, synes en utsträckning av den provisoriska lagens giltighetstid böra avse den tid, som under förutsättning av frågans avgörande vid 1925 års riksdag kan antagas förflyta innan en definitiv lag kan träda i kraft.

På sätt kommerskollegium i sitt utlåtande erinrat, torde sistnämnda tidpunkt efter all sannolikhet komma att sammanfalla med ingången av ett nytt kalenderår. Vid sådant förhållande synes tiden för den provisoriska lagens fortsatta giltighet böra räknas från och med den 1 oktober 1924 till och med den 31 december 1925.

I sitt utlåtande har bergmästaren Asplund upprepat en av honom redan år 1921 gjord hemställan, att i 9 § fjärde stycket i 1918 års lag måtte vidtagas sådan ändring, att där föreskriven särskild förrättning för jämkning av fastställd avgift vid kronans inträde i gruvföretag icke vidare skulle förekomma. Detta förslag blev på sin tid tillstyrkt såväl av kommerskollegium som av 1920 års gruvlagstiftningssakkunniga, vilka senare, under återopande av att dylik förrättning enligt deras uppfattning vore onödig och endast skulle medföra dryga kostnader för inmutaren, jämväl bifogade förslag till erforderlig lagändring. Frågan upptogs emellertid icke i sammanhang med förslag till 1922 års riksdag om prolongation av 1918 års lag. Föredragande departementschefen anförde härutinnan, att då denna förändring, enligt vad han inhämtat, icke vore av särskilt trängande natur, densamma lämpligast borde anstå för att komma under behandling i samband med övriga förändringar i 1918 års lag, vilka innefattades i ett av gruvlagstiftningssakkunniga i mars 1922 avgivet förslag. Då förslaget om ändring i 9 § nu åter framkommit, har detsamma förordats av kommerskollegium.

Beträffande det praktiska behovet av den sålunda ifrågasatta ändringen i 1918 års lag synes läget numera vara ett annat än för två år sedan. Under det att, enligt vad bergmästaren Asplund upplyst, endast en förrättning av nämnda slag hittills behövt förekomma, torde inom den närmaste tiden åtskilliga sådana bliva erforderliga, då kronan redan anmält sig för deltagande i ett större antal utmål inom Västerbottens län. Vid sådant förhållande synes denna lagändring, för vilken enligt min uppfattning fullt giltiga skäl blivit förebragta, utan dröjsmål böra genomföras. Tiden för dess ikraftträdande torde kunna bestämmas till den 1 april 1924. För vinnande av detta syfte läser i särskild lag böra meddelas bestämmelse om ändrad lydelse av 9 § i 1918 års lag i överensstämmelse med det förslag, gruvlagstiftningssakkunniga på sin tid avgivit.

I enlighet med de av mig nu angivna grunder har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag till *lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län* samt till *lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län*. Det förra förslaget är tydligen av natur att, innan det förelägges riksdagen, lagrådets yttrande över detsamma skall inhämtas. Beträffande åter det senare förslaget erinrar jag, att med hänsyn till avfattningen av övergångsbestämmelserna till 1918 års lag beslut om beredande av fortsatt giltighet åt samma lag kan fattas utan iakttagande av den i § 87 regeringsformen stadgade ordning och att följaktligen lagrådets hörande över

detta förslag icke är erforderligt. Båda förslagen torde få såsom bilagor åtfölja protokollet¹⁾.»

Föredraganden uppläser härefter omförmälda förslag till *lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län* av den lydelse, bilaga A till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets yttrande över samma förslag måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

E. Lindström.

¹⁾ Bilagan B, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade förslaget till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län, har här uteslutits.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

Härigenom förordnas, att 9 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län skall i nedan angiven del erhålla följande lydelse:

9 §.

Har inmutning — — — — — densamma.

Intill dess — — — — — gode männen.

Därest — — — — — bestämmas.

I händelse kronan efter utmålsförrättningen anmäler sig till begagnande av sin jordägareandel, varde genom beslut, som på ansökan meddelas av bergmästaren, fastställd avgift minskad i förhållande till den andel, varmed kronan ingår i gruvföretaget.

Varder gruvanläggningen — — — — — gruvestadgan sägs.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1924.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 4 februari 1924.

Närvarande:

justitierådet SUNDBERG,
regeringsrådet THULIN,
justitierådet STENBERG,
justitierådet KÖERSNER.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 25 januari 1924, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren Gunnar Bendz; och blev ärendet nu företaget till slutlig behandling.

Förslaget gav anledning allenast till följande uttalande av *lagrådet*:

Det är icke uteslutet, att åt det stadgande, vari ändring nu ifrågasättes, rätteligen må givas den tolkning, att jämkning i fastställd, till kronan utgående avgift kan äga rum jämväl på sådant sätt, att avgiftsminskningen icke till beloppet svarar emot den jordägareandel, för vilken kronan inträder i gruvföretaget. Den avfattning, stadgandet erhållit i det föreliggande förslaget, angiver däremot klart, att det endast gäller att minska avgiften i aritmetiskt förhållande till kronans delaktighet. I nämnda hänseende komme alltså förslaget, om det godkännes, möjligen att medföra ändring i gällande rätt. Häremot är emellertid intet att erinra.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 7 februari 1924.*

Närvarande: Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre
MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH,
HASSELROT, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg, lagrådets den 4 i denna månad avgivna utlåtande över det den 25 januari 1924 till lagrådet remitterade förslag till lag om ändrad lydelse av 9 § i lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län; därvid föredraganden hemställer, att efter vidtagande av en redaktionell jämkning berörda förslag, vilket av lagrådet lämnats utan anmärkning, ävensom det i protokollet för den 25 januari 1924 omförmälda förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

E. Lindström.